אוהב ישראל — השמטה לשבת הגדול

טעם לקריאת שם שבת הגדול. הקדמונים בקשו טעם לזה זה בכה. וזה בכה. ונפלאתי מאוד על בקשת הטעמים. ונאמר כי בעת גאולת מצרים התחילו מוחין דגדלות להאיר בהעולמות והם חיות העליון. וכל שבת ושבת אזי מתנוצץ האור העליון ממוחין דגדלות להעולמות וכל ימי השבוע מקבלין שפע עילאה משבת קודש וכל שבתות השנה מקורן ומבוען הוא משני שבתות שבשנה היינו שבת הגדול ושבת תשובה והם הראשים לכל שבתות השנה אולם בריאת העולמות היה בניסן ובתשרי אך בתשרי היה בבחי' הריון. היום הרת עולם. בחי' נראה ואינו נראה. ולכך נק' שבת תשובה. (מעולם היראה והוא הנותנת יראה עילאה לכל שבתות השנה) ושבת הגדול בשם שבת כלה לפי שבהם היה דורשים הראשי ישיבות וגם עד עתה נהגו הרבנים בכל עיר ועיר לדרוש בשבתות האלו והטעם כי שני חדשים אלו ניסן ותשרי נעשה בהם סוד הזיווג. ונודע שלפני הזיווג צ"ל נשיקין. כי מקודם צ"ל אתדבקותא רוחא ברוחא וזהו נעשה ע"י הנשיקין שהדכר מנשק להנוק'. בחביבותא ורחימותא ומתדבקים שניהם רוחא ברוחא ונעשה יחוד גמור ולכן בחדשי הזיווג היו דורשין והיו מכוונים לעשות בזה סוד נשיקין להזיווג. כי החכם הדורש היה מקשר א"ע למעלה בעולמו' עליונים והיו דורשים לפני העם. והעם מקבלים הדיבורים ממנו וזהו סוד אתדבקותא רוחא ברוחא סוד נשיקין וזיווג. ולכך נהגו ג"כ שהחתן דורש לפני החתונה והוא ג"כ מטעם הנ"ל שקודם הזיווג צ"ל נשיקין. והנה הדרשה שהיו החכמים הקדמונים דורשים היה נחלק לשני פנים. הפן האחד שהי' במשמעות הדיבורים ענין פנימי נסתר ונעלם ואינו נגלה לשום אדם. רק למי שמבקש דבר ה' באמת ומבין מדעתו. והפן הב' הוא הלבוש שהחכם מלביש בו את הענין הפנימי הנעלם הנ"ל והענין מהדיבורים של הלבוש הנ"ל הוא ג"כ דבר נאה ומתקבל:

ועד"ז יש לפרש הפסוק נופת תטופנה שפתותיך כלה. ר"ל הדרשה שדורשים הת"ח בשבת כלה. הוא מתוק אצל הקב"ה יותר מנופת צופים. דבש וחלב תחת לשונך. היינו שהענין המכוון בדרשתו זו הוא נסתר ונעלם מעין כל אדם. רק להאנשים הבאים בסוד ה' ליראיו. וריח שלמותיך היינו הלבוש שהוא מלביש בו ענין הפנימי הנ"ל. הוא ג"כ כריח לבנו"ן. היינו ל"ב נתיבות החכמה. ונו"ן שערי בינה. ונחזור לענינינו שבתשרי היה ההריון. ובניסן היה הלידה תחלת התגלות כח העליון והארת אורות העליונים. ושבת קודם הראות לישראל כל חירו וכל טיבו וכל ברכאין טבין דלעילא ואז כאשר התחילו להאיר בשבת המוחין דגדלות שוב לא פסק והולך ומאיר. ואז נתגלה אהבת העליון ודביקות הכנ"י לאביהם שבשמי' ולכך נפתח אז המקור המאיר ובא לכל שבתות השנה התעוררות תשוקה ודביקות עליון. ולכך הזמין הש"י שיהי' אז השבת הלז בעשור לחודש דוקא. כדי שיהיה אז קיחת השה כמו שנתבאר. והוא כי בזמן השיעבוד והגלות היה הקליפות למעלה ראש ר"ל. והיו נאחזין בהמוחין דקטנות מהקדושה. והיו עובדים אז למזל טלה ראש לכל המזלות. והוא

הבכור לכולם. וה' הכה כל הבכורים שבמצרים וזהו ענין מכות הבכורים. ובעוד שהיה הגלות והשיעבוד היה תוקף כח יד הקליפות ר"ל. עד שהוצרך אז הקב"ה כביכול בכבודו ובעצמו לעבור באמ"ץ. ונאמר והכיתי כל בכור כו'. וביערם וטיאטם מן העולם עד שהפילם עם בכוריהם. ובעת הזאת התחילו המוחין דגדלות להאיר בישראל. ולהם משפט הבכורה. והוציאם מבין בכורי מצרים. לבחי' בני בכורי ישראל. וענין בכור הוא כוחו וראשית אונו. הוא החכמה עילאה הנק' ראשית התחלת הכח המתחיל להתנוצץ בציור מועט וזהו חכמ"ה. כ"ח. מ"ה. פנימית הכח והתחלתו להתגלות. וכמעט שאין לו ציור כלל. וזהו בראשית נמי מאמר הוא. כתרגומו בחוכמתא מאמר ולא מאמר והוא הנותנת חיות לכל העולמות בכח א"ס. ית'. וית'. והוא נשמת העולם מחשבה עילאה בערך ראש מחשבת ישראל אשר עלו במחשבה הכל בשביל ישראל הנק' ראשית. בשורשם קודש ישראל לה' ראשית תבואתו. אולם ציור מועט המציאות מעין בינה ובחכמה יש כח בינה והוא אב לכולם מה רבו מעשיך ה' כולם בחכמה עשית. כמ"ש בזוה"ק כולם בחכמה עשית. בבינה וכמו שדברנו כי לחכמה יש כח בינה. וזהו כח כפול והוא במספר אי"ק. בכ"ר. אי"ק מספרו קי"א גימ' אל"ף במילואו. והוא האחדות האמיתי. בכ"ר הוא מספר שני אלפי"ן. אל"ף חכמה. אלף בינה. וזהו בכ"ר לשון בכור היינו כוחו וראשית אונו. וזהו קדש לי כל בכור. (חכמת המוח ובינת הלב בכלל ובפרט: והבן). והיה אז בעשור לחודש כדי שיהיה אז קיחת השה להכניעו ולהשפילו מחלק בכורה. ואז התחילו מוחין דגדלות להאיר על ישראל. וזהו ענין שבת הגדול. ולכך אח"כ בימי יהושע נבקע הירדן ג"כ בעשור לחודש הזה כי מאותו הזמן מתחילין להאיר המוחין דגדלות ראשית המחשבה על זרע ישראל הנק' ראשית. וזהו ביום ההוא אחל גדלך כו' והבן כ"ז היטב. מאז והלאה והדברים מאירין. וכיה"ר שיקוים בנו במהרה כימי צאתך מאמ"ץ אראנו נפלאות. וזה יהיה ע"י משיח צדקנו שיבוא ב"ב אמן: